

At jeg er færdig som Politiker — det maa jeg naturligvis finde mig i efter den Skandale, jeg har gjort. Nu har jeg kun tilbage at leve for mit Hjem. Et lykkeligt Familjeliv kan hjælpe En over mange Skuffelser.“

„Ja, ja, min gode Jægermester!“ sagde Professoren og rejste sig. „Det glæder mig at se Deres smukke Afskriverarbejde. Lad mig se, De ikke forsømmer det!“

„Hvornaar mener De saa, jeg kan komme hjem, Professor Mundt? I næste Uge, ikke sandt?“

„Lad os haabe det!“

VII

Mads Vestrup sad ved Middagstid hjemme i sin lille mørke Bagstue i Knabrostræde og skrev Brev til sin Kone. Han havde endelig faaet samlet en lille Pengesum, 50 Kroner, som han vilde sende hende samtidig med Brevet. Trods den store Tilstrømning til hans Møder gav disse ham ingen stor Indtægt, fordi Adgangsprisen var sat saa lavt af Hensyn til den fattige Befolkning, for hvilken de særlig havde været beregnet. Desuden havde Værten i Elysium sendt ham en opskruet Regning for Belysning og Ekstrakontrol, som han havde nægtet at betale. Det var i den Anledning kommet til Proces, og han havde maattet skaffe sig et andet Lokale, der var ikke saa lidt dyrere.

Disse nye Genvordigheder havde yderligere ophidset ham mod København. Som hans Bondenatur vantrivedes i den store By, saa han bestandig følte sig syg, mistede ogsaa hans Sind mere og mere sin Modstandskraft overfor Livets Tilskikkelser. Ved den mindste Anledning vældede der en mørk Vrede op i ham, som han havde ondt ved at beherske.

Han følte selv, at hans gamle, nedkæmpede Bekymringsfuldhed igen var ved at faa Magt over ham, og han ønskede sig ofte tilbage til sit frie Vandreliv. Havde han endda blot haft Stine og Børnene hos sig! Men hvordan skulde det ske?

Da han sidst var hjemme, havde Stine en Dag taget hans Præ-